

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **J. K.**, nar., bytem, zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem advokátní kanceláře Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.7.2014, č.j. JMK 85452/2014, sp.zn.: S-JMK85452/2014/OD/Fö,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 22.7.2014, č. j. JMK 85452/2014, sp.zn.: S-JMK 85452/2014/OD/Fö rozhodl žalovaný tak, že zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností ze dne 6.6.2014, č. j.: ODSČ-14054/13-32 a toto rozhodnutí potvrdil.

Rozhodnutím Magistrátu města Brna ze dne 6. 6. 2014, bylo rozhodnuto tak, že byl obviněný uznán vinným tím, že dne 20.10.2013 v 9:52 hod. stál s motorovým vozidlem tov.zn. v Brně, na ulici Cejl 83 tak, že nedodržel vzdálenost nejméně 3,5m od nejbližší tramvajové kolejnice. Hlídkou Městské policie Brno byla mezi tímto vozidlem a nejbližší

tramvajovou kolejnicí naměřena vzdálenost jen 1,78m. Svým jednáním porušil ust. § 27 odst. 2 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, čímž se dopustil přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, tedy jiným jednáním, než které je uvedeno pod písm. a) – j) porušil povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona. Proto mu byla podle ust. § 125c) odst. 4 písm. f) zák. č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů, v souladu s ust. § 11 odst. 1, 2 a § 12 odst. 1 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů uložena pokuta ve výši 1.500 Kč splatná dle ust. § 125e) odst. 7 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Dále mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

I. Žaloba

Žalobce uvedl, že jak opakovaně deklaroval Nejvyšší správní soud, v řízení o přestupku nebo správním deliktu je trestním obviněním, tedy obviněný v řízení o přestupku či správním deliktu používá stejné procesněprávní ochrany jako obviněný z trestného činu. Řízení o tomto trestním obvinění se řídí stejnými zásadami, jako řízení trestní, tedy je mj. uplatňována zásada presumpce neviny, zásada in dubio pro reo znamenající, že neprokázaná vina má stejné důsledky, jako prokázaná vina, a v neposlední řadě zásada bezprostřednosti.

Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí vycházel toliko z policejního spisu, který obsahoval úřední záznamy – tedy úřední záznam o zjištěném přestupku – který nelze užít v řízení jako důkaz pro svou povahu jednostranného právního úkonu policisty – k tomu viz rozsudek NSS ze dne 22.1.2009, č. j. 1As 96/2008-115, který uvádí, že *úřední záznam jako jednostranný úkon správního orgánu sám o sobě ovšem nemůže obstát (srov. k tomu též nálezk Ústavního soudu ze dne 11.3.2004, sp. zn. II ÚS 788/02), a to ani v případě, že je doplněn doznáním samotného obviněného: ani doznání totiž nezabývá správní orgán povinností zjistit takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Pořízení úředních záznamů již ze své povahy nemůže samo o sobě naplnit požadavek na dostatečné zjištění skutkového stavu. V přestupkovém řízení správní orgán rozhoduje o vině přestupce a o trestu za přestupek; zkoumá se tu tedy oprávněnost trestního obvinění v širším slova smyslu, jak je chápe čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, dále oznámení přestupku, tedy svou povahou zestručnělý výtah z úředního záznamu o provedené silniční kontrole a úřední záznam o podání vysvětlení. Žalobce namítá nezákonnost užití této listiny jako podkladu pro rozhodnutí správního orgánu I. stupně.*

Správní orgán I. stupně na tuto listinu nahlížel jako na protokol o výsledku obviněného, na kterém je zaznamenáno jeho doznání, a tím zásadně pochybil.

Podání vysvětlení je úkon před zahájením řízení o přestupku, tedy úkon před sdělením obvinění, analogicky k trestnímu řádu by připadal do přípravného řízení ve fázi prověřování. V případném řízení trestním se provádějí pouze neodkladné a neopakovatelné úkony. Pokud daný úkon nemá povahu neodkladného a neopakovatelného úkonu, může být v hlavním líčení užít jako důkaz jen se souhlasem procesních stran. Tento souhlas žalobce správnímu orgánu v žádném případě nedal.

Správní orgán I. stupně tedy v rozporu s ust. § 2 odst. 12 trestního řádu při rozhodování přihlédl k důkazu, který byl proveden mimo ústní jednání (neboť důkaz

výpovědí obviněného se provádí jeho výsledkem) a dopustil se závažného pochybení, když při svém rozhodování vzal v úvahu toto podání vysvětlení a na jeho základě vybudoval skutkový stav, neboť šlo o důkaz použitý v rozporu s procesními předpisy.

Žalovaný toto pochybení správního orgánu přehlédl a rozhodl taktéž v rozporu se zákonem, neboť měl napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit k novému projednání.

Nad rámec výše uvedené žalobce poukazuje, že i kdyby bylo podání vysvětlení relevantním důkazem o doznání obviněného, nezabývá doznání obviněného správní orgán povinností řádně zjistit skutkový stav dle ust. § 52 správního řádu.

Žalobce namítá nedostatečné zjištění skutkového stavu, které je nucen, s ohledem na výše uvedené pochybení správního orgánu v doručování písemností, uplatňovat až v žalobě.

Správní orgán žádným způsobem neprokázal, že vozidlo řídil právě žalobce. Tuto skutečnost žalobce během řízení správním orgánům nikdy nesdělil. Je pravdou, že žalobce strážníkům účelově tvrdil, že řídil vozidlo on, ač toto nebylo pravdou, neboť se domníval, že bude celá věc vyřešena s ohledem na minimální provoz, spíše symbolickou blokovou pokutou. Taktéž žalobce nesouhlasí s tím, že by vozidlo skutečně stálo v menší vzdálenosti od tramvajového pásu, než je vzdálenost povolená. Když však po něm strážník požadoval blokovou pokutu ve výši 1.000 Kč, požadoval projednání věci ve správním řízení, neboť si byl jist, že bude v řízení prokázáno, že žádný přestupek spáchán nebyl.

Doručování písemností v rozporu se zákonem.

Správní orgán prvého stupně nezasílal písemnosti na elektronickou doručovací adresu zmocněnce žalobce, kterou správnímu orgánu zmocněnec žalobce stanovil. Tedy správní orgán porušil svoji povinnost zaslat písemnost na doručovací adresu dle ust. § 19 odst. 3 správního řádu. V takovém případě správní orgán nemohl uplatnit doručení fikcí, pokud si adresát písemnost nevyzvedl, neboť toto je přípustné toliko v případě, kdy správní orgán doručuje písemnost podle ust. § 20 správního řádu – které správnímu orgánu kogentně stanoví, v jakém pořadí je povinen zasílat písemnosti, tedy je zřejmé, že nejprve je musí zaslat na adresu pro doručování dle ust. § 19 odst. 3 správního řádu. V projednávané věci tato podmínka nenastala, tedy správní orgán nebyl oprávněn zasílat rozhodnutí na adresu trvalého pobytu zmocněnce žalobce a u tohoto po uplynutí 10 dní od uložení podle ust. § 22 odst. 1 správního řádu uplatňovat fikci doručení dle odst. 2.

Dále, u písemnosti, jež nebyla vhozena do domovní schránky adresáta, nemůže správní orgán uplatnit fikci doručení. V takovém případě bylo adresátovi, který se z jakéhokoli důvodu v místě trvalého bydliště po dobu uložení zásilky nezdržoval, znemožněno seznámit se se zněním písemnosti bezprostředně po svém návratu. Zásilka, která nebyla vhozena do domovní schránky zmocněnce, nemůže být považována za doručenu, neboť nebyla naplněna podmínka dle ust. § 23 odst. 4 správního řádu. Uvedený právní názor je rovněž v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu č.j. 7 As 53/2011-81 ze dne 25.8.2011: „V případě řádně uložené písemnosti, a to včetně jejího vložení do domovní schránky, nastává fikce jejího doručení. Pokud všechny podmínky doručovacím orgánem splněny nebyly, pak nelze k tíži adresáta dovodit, že se písemnost považuje za doručenu. Opačný závěr by vedl k situaci, kdy by se podmínka vhození písemnosti do domovní schránky stala de facto fakultativní, neboť písemnost by byla doručena bez ohledu na její splnění“).

Správní orgán tak v případě, kdy se zásilka nepodařila doručit vhozením do domovní schránky, měl dle ust. § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu ustanovit zmocněnci žalobce opatrovníka. Již z povahy rozhodnutí o přestupku, kdy není možné toto doručit veřejnou vyhláškou, je zřejmé, že pokud zákon neumožňuje, aby byla po neúspěšném pokusu o doručení zásilka vyvěšena na úřední desce, kde jistě existuje větší, byť stále velmi malá pravděpodobnost, že se s jejím obsahem adresát seznámí, není tím spíše možný postup, aby po neúspěšném pokusu o doručení zásilku správní orgán pouze založil do spisu a vyznačil právní moc u rozhodnutí (*a maiori ad minus*), neboť v takovém případě je jisté, že se adresát s obsahem písemnosti neseznámí.

Žalovaný se dopustil stejného pochybení při doručování písemnosti jako správní orgán I. stupně, tj. nedoručil rozhodnutí na doručovací adresu zmocněnce žalobce. Za den doručení rozhodnutí žalovaného je tak nutné považovat den, kdy zmocněnec žalobce nahlédl do spisu.

Nezákonně vedené ústní jednání v nepřítomnosti zmocněnce žalobce

Zmocněnci žalobce nebylo doručeno předvolání k ústnímu jednání, tedy mu bylo upřeno právo navrhnout důkazy na obhajobu. Z hlediska obhajoby považuje žalobce možnost účastnit se provádění důkazů za klíčovou, a skutečnost, že se jednání nemohl zúčastnit jeho zmocněnec, považuje za závažné porušení práva na obhajobu. Právě z důvodu, že žalobce jako laik nevěděl, jak se hájit sám, zvolil si v řízení zmocněnce.

Rozhodnutí správního orgánu je tedy nezákonné také pro tuto zcela zásadní vadu řízení. Nebyla totiž naplněna podmínka daná ust. 74 odst. 1 zákona o přestupcích pro provedení ústního jednání v nepřítomnosti obviněného a ústní jednání bylo provedeno nezákonně v nepřítomnosti žalobce, tj. 16.9.2014.

Porušení práva na spravedlivý proces ve smyslu práva na dvojinstančnost řízení

Zmocněnci žalobce nebylo doručeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tedy nemohl uplatnit relevantní odvolací důvody prostřednictvím zmocněnce. Zmocněnec se tak nemohl vyjádřit k procesnímu ani hmotněprávnímu postupu správního orgánu prvního stupně, neboť mu nebylo umožněno seznámit se se zněním rozhodnutí. Tím bylo porušeno právo na spravedlivý proces ve smyslu čl. 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobci samotnému rozhodnutí sice doručeno bylo, avšak ten, jako osoba práva neznalá, nedokázal zpracovat text odvolání dostatečným způsobem, tedy očekával, že tuto povinnost za něj vykoná zmocněnec, kterého si zvolil. Vzhledem k častým cestám do zahraničí a s tím souvisejícím balení věcí však žalobce text rozhodnutí ztratil, očekával však, že tuto stěžejní písemnost správní orgán prvního stupně zašle též jeho zmocněnci a ten vypracuje odvolání bez nutnosti intervence žalobce.

Postup v rozporu s ust. § 37 odst. 3 správního řádu

Žalobce dále spatřuje nezákonnost vydaného rozhodnutí zejména v postupu žalovaného, který vydal rozhodnutí, aniž by žalobce vyzval k doplnění podání odvolání, resp. žalovaný chybně posoudil, že správní orgán I. stupně žalobce k doplnění odvolání nevyzval.

Ve spise absentuje jakýkoli věrohodný doklad o skutečnosti, že by správní orgány žalobce vyzvaly k doplnění odvolání. Dle názoru žalobce je povinností žalovaného, resp. správního orgánu I. stupně, v případě, že podané odvolání neobsahuje žádný projednatelný důvod, vyzvat podatele v souladu s ust. 37 odst. 3 správního řádu k odstranění vad podání a doplnění odvolacích důvodů.

Skutečnost, že správní orgán musí odvolatele vyzvat k odstranění nedostatků podání – doplnění odvolání vychází z ust. § 37 odst. 3 správního řádu: *Nemá-li podání předepsané náležitosti, nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.*

Žalobce jako odvolatel tedy zcela legitimně očekával, že jeho zmocněnec bude správním orgánem vyzván k doplnění podání odvolání, kdy toto doplní ve lhůtě stanovené správním orgánem v zaslané výzvě. Namísto toho žalovaný vydal rozhodnutí, které lze označit za překvapivé, neboť vydání takového rozhodnutí nebylo, s ohledem na existující judikaturu, možné očekávat.

Správní orgán nadto v písemnosti, kterou žalobci stanovil lhůtu k doplnění odvolání o odvolací důvody, avšak která žalobci nebyla zákonným způsobem doručena, nepoučil účastníka řízení o následcích nedoplnění odvolání. Takováto skutečnost staví písemnost, která stanovuje lhůtu účastníku řízení, na roveň nezávazného sdělení, zástupce žalobce však v tomto případě nebyl informován o případných následcích, které nastanou v případě, když na výzvu nebude reagovat. Poučovací povinnost správních orgánů vychází z ust. § 4 odst. 2 správního řádu, přičemž je stanovena v souvislosti s úkonem směřujícím vůči účastníkovi, kdy podstata správního řízení, ve kterém se nepředpokládá odborná erudice účastníka řízení, tkví mj. v zásadě poučovací. Dle názoru žalobce absence poučení v případě výzvy k doplnění odvolání má vliv na relevanci celé listiny a v té souvislosti na zákonnost napadeného rozhodnutí. Ke shodným závěrům dospěl též NSS v rozsudku ze dne 4. 1. 2011, č. j. 2As 99/2010-67: „*K námitce stěžovatele, že jednáním správních orgánů došlo k porušení poučovací povinnosti zakotvené v ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu („Správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejich právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné“), Nejvyšší správní soud poznamenává, že povinnost správního orgánu vyzvat podatele k odstranění vad je spjata s uplatněním zásady poučovací. Pokud se na odvolací řízení subsidiárně použijí ustanovení hlav I až IV, VI a VII druhé části správního řádu (§ 93 odst. 1 správního řádu), potom konkrétním vyjádřením obecné zásady poučovací je povinnost správního orgánu poučit účastníka řízení o následcích neodstranění nedostatků podání ve lhůtě (přiměřené) stanovené pro jejich odstranění (viz § 45 odst. 2 správního řádu). Pokud tedy správní orgán ani nevyzval stěžovatele k odstranění vad odvolán, ve které by jinak byl povinen stěžovatele poučit o následcích nerespektování této výzvy, jednal rovněž v rozporu se zákonnými pravidly správního procesu, jejichž těžištěm je zásada poučovací“.*

Navrhoval proto, aby soud vydal rozsudek, kterým rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 7. 2014, včetně souvisejícího rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 6. 6. 2014 zruší pro vady řízení a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení.

Dále navrhoval, aby soud zavázal žalovaného, zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

II. Vyjádření žalovaného

Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasí, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Je toho názoru, že on, jakož i správní orgán I. stupně při svém rozhodování postupovali zcela v souladu s platnou právní úpravou vztahující se na řízení o přestupcích.

K jednotlivým žalobním námitkám žalovaný uvedl:

K námitce týkající se úředních záznamů, které byly pořízeny zasahujícími policisty, uvedl, že je mu známa skutečnost, že dokazování v přestupkovém řízení nemůže spočívat pouze na úředním záznamu, neboť samotný úřední záznam pořízený bezprostředně po spáchání přestupku poskytuje správnímu orgánu pouze jakousi předběžnou informaci o tom, že byl spáchán přestupek. Podotkl, že prokázání viny žalobce za spáchaný přestupek v předmětném přestupkovém řízení nespočívalo pouze na úředním záznamu, nýbrž na několika důkazech, které správní orgán hodnotil jak jednotlivě, tak ve vzájemných souvislostech, přičemž na základě těchto provedených důkazů dospěl k jednoznačnému závěru, že se obviněný za vinu mu kladenému přestupku skutečně dopustil. V daném přestupkovém řízení správní orgán jako důkazy provedl oznámení přestupku, úřední záznam, zápis o podaném vysvětlení, fotodokumentaci přestupku a výpis z EKŘ. Na základě uvedeného tedy nelze konstatovat, že by dokazování spočívalo pouze na úředním záznamu. Úřední záznam o přestupku poskytl správnímu orgánu informaci o tom, že došlo k porušení zákonem stanovené povinnosti, mající znaky přestupku, informaci o čase, o místě a bližších okolnostech porušení povinnosti uložené zákonem, jakož i o osobě podezřelé z jednání naplňující znaky přestupku. Ve spojení s ostatními důkazy lze dospět k jednoznačnému závěru o vině žalobce za spáchaný přestupek, neboť ohledně zjištěného skutkového stavu věci nebyly žádné pochybnosti. Ostatně ani samotný žalobce v průběhu řízení o přestupku ve vztahu ke spáchanému skutku ani ke způsobu jeho zjištění ničeho nenamítal, ačkoliv k tomu měl možnost. Navíc tvrzení žalobce uvedené až s odstupem času v žalobě, že nebylo prokázáno, že měl vozidlo řídit právě on, je rozporné s dalším jeho tvrzením uvedeným v této žalobě, a to že měl strážníkům tvrdit, že vozidlo řídil, a že se domníval, že bude celá věc vyřešena symbolickou pokutou. Jinými slovy žalobce nejprve „souhlasil“ s projednáním pokuty v blokovém řízení, tedy se zjištěným skutkovým stavem, kdy se domníval, že mu bude uložena symbolická pokuta, nicméně s ohledem na to, že mu měla být sdělena jiná částka, než kterou si představoval, projednání přestupku v blokovém řízení bez dalšího odmítl. Tomuto odpovídá i obsah podkladů zpracovaných Městskou policií Brno, z nichž vyplývá, že s žalobcem předmětný přestupek nebyl projednán v blokovém řízení, nicméně s ním bylo jednáno jako s podezřelým z přestupku, tedy jako s řidičem předmětného vozidla, kdy on sám v tomto postavení i vystupoval, neboť se k předmětnému přestupku vyjadřoval. Z žádného tohoto podkladu pak nevyplývá, že by žalobce popíral, že by řídil vozidlo a popíral spáchání přestupku. Až s odstupem času (v samotné žalobě), pravděpodobně pod vlivem názorů jiných osob, pak žalobce přišel s tvrzením o tom, že vůbec nebyl řidičem vozidla. Žalovaný podotýká, že žalobce s touto námitkou přišel až v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, a to i přesto, že toto mohl namítat jak v řízení před správním orgánem I. stupně, tak v řízení před odvolacím správním orgánem. Toto však neučinil, a to i přes vědomí toho, že mu hrozí sankce za přestupek. S ohledem na výše uvedené skutečnosti je třeba uvést, že takové tvrzení vzbuzuje pochybnosti a jeví se jako účelové.

K otázce doručování písemností pak žalovaný uvedl toto:

Poukazoval na to, že písemnosti doručované v rámci řízení o přestupku nebyly doručovány pouze na adresu trvalého pobytu zmocněnce, kde sídlí městský úřad, ale současně i na adresu pro doručování, kterou má zmocněnec, jehož si obviněný v řízení o přestupku zvolil, evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou mu mají být doručovány písemnosti. Je třeba podotknout, že obviněný si v řízení o přestupku jako zmocněnce zvolil pana P. K., ..., trvale bytem Pokud se jedná o požadavek zmocněnce o doručování veškerých písemností na e-mailovou adresu: ..., nebylo správními orgány na tuto adresu doručováno, a to z několika důvodů. Předně si nelze nepovšimnout toho, že předmětná elektronická adresa, na kterou zmocněnec požádal o doručování veškerých písemností, ve svém textu obsahuje písmeno s diakritikou.

Žalovaný je toho názoru, že zasílání písemnosti na elektronické adresy, které ve svém názvu obsahují diakritiku, z důvodů spočívajících v technických možnostech serverů, nelze, a volbu výše uvedené elektronické adresy výše uvedeným zmocněncem, vystupujícím soustavně a opakovaně jako zmocněnec obviněných v různých řízeních o přestupcích, považuje za ryze účelovou záležitost, jejímž jediným smyslem je působení obstrukcí v těchto řízeních. Od „nedoručení na elektronickou adresu zmocněnce“ se pak odvíjí následná žalobní argumentace žalobce v řízeních před správními soudy. Žalovaný uvádí, že e-mailová adresa je složena ze dvou částí, které rozděluje tzv. „.....“ ... Část vpravo od zavináče určuje server, na kterém je schránka zřízena. Máme-li například schránku na serveru post.cz, pak za zavináčem vpravo bude Mluvíme pak o doméně nebo o doménovém jméně. Doména nebo doménové jméno je řetězec znaků, který může obsahovat až 63 znaků, písmena anglické abecedy (tzn. nesmí obsahovat háčky, čárky, mezery apod.), číslice a pomlčku. Tento požadavek elektronická adresa zvolená zmocněncem nesplňuje. Z toho důvodu byly písemnosti v řízení zasílané na adresu zmocněnce pro doručování evidovanou v informačním systému evidence obyvatel.

Žalovaný dále uvedl, že je mu z úřední činnosti známo, že v případech, kdy výše uvedený zmocněnec se správními orgány komunikoval prostřednictvím elektronické pošty, v žádném z případů jeho podání nebyla odesílána z e-mailové adresy:, nýbrž z e-mailové adresy Ovšem na tuto adresu, ze které byla podání odesílána, tudíž prokazatelně existující, zmocněnec v žádném z případů nepožádal o zasílání písemností. Naopak vždy trval na tom, aby byly veškeré písemnosti zasílány na adresu obecny@zastupce.eu. Dle žalovaného tedy lze uzavřít, že správní orgán nedoručoval na elektronickou adresu, kterou uvedl zmocněnec, neboť to vylučovala povaha věci (adresa obsahovala diakritiku). Doručování na adresu zvolenou zmocněncem žalobce by rozhodně nemohlo přispět k urychlení řízení. Správní orgán z toho důvodu doručoval na adresu, kterou si sám zmocněnec zvolil pro doručování písemností evidovanou v informačním systému obyvatel.

Dále podotkl, že u písemnosti, která nebyla vhozena do domovní schránky adresáta, nemůže správní orgán uplatnit fikci doručení. Na základě toho má tak žalobce za to, že za den doručení rozhodnutí žalovaného je tak nutno považovat den, kdy jeho zmocněnec nahlédl do spisu.

S výše uvedenou námitkou týkající se doručování se žalovaný neztotožnil, přičemž je toho názoru, že doručování písemností v předmětném řízení proběhlo v souladu s právními předpisy. Veškeré písemnosti byly doručovány jak do datové schránky samotného

obviněného, kdy ve všech případech se do datové schránky přihlásila oprávněná osoba, tak na adresu trvalého pobytu zmocněnce, kdy ve všech případech byly tyto zásilky uloženy, tak na doručovací adresu zmocněnce evidovanou v systému evidence obyvatel, kdy taktéž ve všech případech byly tyto zásilky provozovatelem poštovních služeb uloženy. Pokud se týká námitky nevhození doručovaných zásilek do domovní schránky po uplynutí úložní lhůty a z toho plynoucí domněnku žalobce o nezákonnosti tohoto postupu a jeho požadavku na určení opatrovníka v řízení, je třeba podotknout, že v případě doručování na adresu trvalého pobytu zmocněnce (jedná se o sídlo městského úřadu) je splnění podmínky vhození do domovní schránky nemožné, tudíž tato námitka odpadá, a v případě doručování na adresu zmocněnce pro doručování evidovanou v systému evidence obyvatel, na kterou bylo zmocněnci doručováno, je třeba podotknout, že v případě doručování oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu projednání přestupku se tato zásilka vrátila po uplynutí úložní lhůty, a to z toho důvodu, že adresát neměl domovní schránku, nebylo tedy možné podmínku vhození do domovní schránky naplnit. Pokud se jedná o doručování rozhodnutí, a to jak správního orgánu I. stupně, tak odvolacího správního orgánu, tak v těchto případech již nedošlo k vrácení předmětných zásilek po uplynutí úložní lhůty odesílateli, neboť byly vhozeny do domovní schránky adresáta. Žalovaný uzavírá, že skutečnost, zda adresát v době doručování má či nemá domovní schránku, nelze z jeho strany ovlivnit a závisí na tomto adresátu. Skutečnost, že zásilka nebyla vhozena do domovní schránky adresáta, v případě, že ji nemá zřízenou, přičemž údaj o této skutečnosti je uveden na poštovní relaci, není vadou při doručování, neboť podmínka vhození doručované zásilky do domovní schránky po uplynutí úložní lhůty se uplatní pouze v případech, je-li to možné a nevyloučil-li to správní orgán. Žalovaný tedy uzavírá, že ve všech případech doručování písemností v předmětném řízení zmocněnci žalobce došlo k řádnému doručení, a to v souladu s dikcí zákona, tudíž nebylo třeba zmocněnci ustanovovat opatrovníka. Žalobcem zmíněný odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j.: 7 As 53/2011-77 považuje žalovaný za nepřipadný a skutkově odlišný, neboť v daném případě se jednalo o situaci, kdy zásilka nebyla po uplynutí úložní lhůty vhozena do domovní schránky adresáta, kdy odesílatel tuto možnost nevyloučil, přičemž bylo prokázáno, že adresát měl domovní schránku zřízenou.

Dále žalobce namítá nezákonné vedení ústního jednání v nepřítomnosti jeho zmocněnce. S touto námitkou žalobce se žalovaný neztotožňuje, a to s ohledem na výše uvedené týkající se doručování písemností zmocněnci obviněného. Jak bylo uvedeno výše, veškeré písemnosti, a to včetně předvolání k ústnímu jednání, byly zmocněnci obviněného doručeny řádně v souladu s dikcí zákona. Z toho důvodu nemohlo dojít v případě projednání věci v nepřítomnosti k porušení práv účastníka řízení.

Žalobce pak namítal porušení práva na spravedlivý proces ve smyslu práva na dvojinstančnost řízení, neboť jeho zmocněnci nebylo doručeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tedy nemohl uplatnit relevantní odvolací důvody prostřednictvím zmocněnce. Ten se tak nemohl vyjádřit k procesnímu ani hmotněprávnímu postupu správního orgánu I. stupně, neboť mu nebylo umožněno seznámit se se zněním rozhodnutí.

Námitka žalobce, že v řízení nebylo jeho zmocněnci doručeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tudíž se k němu nemohl vyjádřit prostřednictvím zmocněnce, je nedůvodná. Předmětné rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo doručeno jak samotnému žalobci, a to do jeho datové schránky, tak na adresu zmocněnce, kterou má evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou mu mají být doručovány písemnosti. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo doručeno zmocněnci žalobce dne 19. 6. 2014.

Dále žalobce spatřuje nezákonnost vydaného rozhodnutí v postupu žalovaného, který vydal rozhodnutí, aniž by ho vyzval k doplnění podání odvolání. Žalobce, jak uvedl, zcela legitimně očekával, že jeho zmocněnec bude správním orgánem vyzván k doplnění podání odvolání. Namísto toho bylo ve věci samé vydáno rozhodnutí. Žalobce pak uvedl, že správní orgán nadto v písemnosti, kterou mu stanovil lhůtu k doplnění odvolání o odvolací důvody, která však žalobci nebyla zákonným způsobem doručena, ho nepoučil o následcích nedoplnění odvolání. Poučovací povinnost přitom vyplývá z ust. § 4 odst. 2 správního řádu. Dle názoru žalobce absence poučení v případě výzvy k doplnění odvolání má vliv na relevanci celé listiny a v této souvislosti na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Žalovaný podotýká, že odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal samotný žalobce, a to i přesto, že toto rozhodnutí bylo doručeno jak samotnému žalobci, tak jeho zmocněnci. Vzhledem k tomu, že odvolání trpělo vadami, neobsahovalo náležitosti dle ust. § 82 odst. 2 zák. č. 500/2004 Sb., ve spojení s ust. § 37 odst. 2 zák. č. 500/2004 Sb., byl jeho podatel (samotný žalobce) vyzván správním orgánem I. stupně k jeho doplnění, přičemž mu k tomuto byla usnesením stanovena lhůta v délce 5 dnů od doručení výzvy. Současně byl podatel odvolání poučen o tom, jaké náležitosti je třeba doplnit a co bude následovat v případě nedoplnění požadovaných náležitostí. V daném případě nebylo třeba vyzývat zmocněnce k doplnění odvolání, neboť tento žádné odvolání u správního orgánu nepodal. Za této situace se tedy nelze ztotožnit s výše uvedenou námitkou zmocněnce. Když pak bylo odkázáno ze strany žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j.: 2 As 99/2010-67, lze konstatovat, že tento na posuzovaný případ vůbec nedopadá, neboť v případě zmiňovaném v tomto rozsudku správní orgán odvolatele k doplnění odvolání vůbec nevyzval a bez dalšího vydal rozhodnutí.

Žalovaný pak ještě doplnil, že jak v průběhu řízení o přestupku před správním orgánem I. stupně, tak i v průběhu odvolacího správního řízení byli žalobce, jakož i jeho zmocněnec zcela pasivní a k okolnostem skutku neuvedli ničeho na svoji obhajobu. Z toho důvodu se jeho námitkami uvedenými až v žalobě nemohli jak správní orgán I. stupně, tak odvolací správní orgán, ve svých rozhodnutích zabývat.

Z úřední činnosti je též žalovanému známo, že zmocněnec obviněného v přestupkovém řízení zastupuje řidiče soustavně, a to se stejnou či obdobnou procesní strategií. Vždy uplatňuje požadavek na doručování písemností na již uvedenou e-mailovou adresu, o níž žalovaný pojednával výše. Rozhodnutí je mu pak adresováno na adresu trvalého pobytu a adresu pro doručování, kterou má evidovanou v informačním systému obyvatel, a doručeno fikcí, neboť zásilky jemu určené tento zmocněnec zásadně nepřebírá. Následně po uplynutí určité doby buď samotný obviněný nebo jeho zmocněnec zmocní třetí osobu, aby nahlédla do spisu, pořídí si kopie celého spisového materiálu a v žalobě podané ve lhůtě počítané od tohoto nahlédnutí různými způsoby zpochybňuje doručení konečného rozhodnutí ve věci. Náhodou pak není ani to, že v řízení před správními soudy, v obdobných věcech a se zcela stejnou procesní strategií, přebírá zastoupení v záhlaví uvedený advokát.

Žalovaný má za to, že postupoval správně, když se s rozhodnutím správního orgánu I. stupně ztotožnil a dle ust. § 90 odst. 5 správního řádu ho potvrdil a odvolání žalobce zamítl.

Navrhoval proto, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení věci Krajským soudem

Žaloba není důvodná.

K jednotlivým žalobním námitkám soud uvádí: není pravdivé, že podkladem pro zjištění skutkového stavu věci, tedy toho, zda se žalobce přestupkového jednání dopustil či nikoliv, byl pouze úřední záznam. Správní orgán vycházel z toho, že měl k dispozici celý spis Městské policie, z něhož je jednoznačně zřejmé, že přestupkového jednání, z něhož byl žalobce obviněn, se tento dopustil.

Soud zde poukazuje na to, že dne 20. 10. 2013, kdy k přestupkovému jednání žalobce došlo, on sám, jak ze spisu Městské policie vyplývá, vůbec netvrdil, že by vozidlo na místě, které bylo uvedeno, on nezaparkoval, že by snad mělo jednat o nějakého jiného řidiče.

Toto tvrzení, že vozidlo na uvedeném místě neodstavil žalobce jako řidič, uváděl žalobce až v žalobě, tedy téměř po roce od spáchaného přestupku. Toto tvrzení, pokud by bylo pravdivé, by zajisté žalobce uváděl už v podaném odporu do příkazu, vydaného Magistrátem města Brna dne 13. 1. 2014, kdy nic takového neuvedl, když v podaném odporu pouze sdělil jednu větu, a to, že do příkazu podává odpor.

Žádnou takovouto skutečnost pak neuvedl, ani když podával odvolání do rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kdy opětovně pouze jednou větou sdělil, že podává odvolání proti rozhodnutí správního orgánu. Ani přes výzvu správního orgánu o doplnění odvolání, které nemělo zákonné náležitosti, nic žalobce neuvedl.

Proto jeho tvrzení o tom, že vozidlo nezaparkoval on, i když městským strážníkům tvrdil opak, a to proto, že se domníval, že celá věc bude vyřešena pouze symbolickou pokutou, nemůže obstát.

Takovéto tvrzení žalobce se jeví soudu jako tvrzení naprosto účelové.

Soud tuto žalobní námitku shrnuje tedy jako neprosto nedůvodnou, kdy se spisu Městské policie vyplývá, že přestupkového jednání, z něhož byl žalobce obviněn, se tento dopustil.

Pokud pak jde o další námitku, týkající se doručování písemností, ani tuto námitku soud nepokládal za důvodnou.

Je pravdou, že žalobce zmocnil k zastupování ve správním řízení po celou dobu probíhajícího řízení před správními orgány P. K., nar., trvale bytem, a to dne 15. 1. 2014, přičemž tato plná moc byla doručena Magistrátu města Brna dne 17. 1. 2014.

První úkon, který za žalobce činil jeho zmocněnec P. K., bylo podání odporu, doručené Magistrátu města Brna dne 20. 1. 2014. Odpor podával prostřednictvím České pošty z adresy trvalého pobytu a v podaném odporu požádal správní orgán I. stupně i odvolací správní orgán o doručování písemností na e-mailovou adresu První úkon, který po podaném odporu činil Magistrát města Brna, bylo předvolání k ústnímu projednání přestupku, které bylo doručeno samotnému žalobci do datové schránky a jeho zmocněnci na jeho adresu

pobytu, a to, ale i na doručovací adresu Obě tyto adresy, a to adresa pobytu i doručovací adresa byla zjištěna z registru obyvatel.

Pokud jde o doručování na adresu, adresát nebyl zastižěn při doručování, byl vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo zanecháno poučení, zásilku nebylo možno přes sdělení, aby byla uložena 10 dnů, nebyla pak vrácena a vložena do schránky, do schránky vložena, ale vrácena Magistrátu města Brna, neboť ze záznamu na písemnosti je uvedeno, že na uvedené adrese je městský úřad a adresát nemá domovní schránku.

Totéž pak bylo uvedeno i na adrese Zásilka, zasílána na tuto adresu, byla vrácena správnímu orgánu, se sdělením, že ji nebylo možno po uplynutí 10ti denní lhůty vložit do schránky, neboť adresát schránku nemá.

Žalovaný vysvětlil velmi podrobně ve svém vyjádření k žalobě, proč nebylo doručováno na e-mailovou adresu zmocněnce žalobce, tak jak to stanoví ust. § 19 odst. 3 správního řádu. Bylo to z důvodu, že uvedená e-mailová adresa obsahovala diakritický znak, tedy čárku nad písmenem „a“ ve slově zástupce. Žalovaný podrobně zdůvodnil, proč nelze doručovat na e-mailovou adresu s diakritickými znaky, což zmocněnec žalobce, který zastupuje různé účastníky v přestupkových řízeních, dobře ví. Taková žádost o doručování na e-mailovou adresu, na níž to žádal zmocněnec žalobce, v žádném případě nemá urychlit řízení, nýbrž správní řízení, týkající se projednání přestupku, zkomplikovat. Uvedl tedy, že na e-mailovou adresu nebylo z uvedených důvodů doručováno. Bylo doručováno na adresu trvalého pobytu zmocněnce žalobce i jeho doručovací adresu, tedy na obě adresy a současně ještě do datové schránky samotného žalobce, když vždy bylo potvrzeno doručení do datové schránky.

Soud zde uvádí, že v daném případě pokládá způsob doručování ze strany správního orgánu I. stupně, a to ať již se týká předvolání k nařízenému ústnímu jednání o projednání přestupku či doručování rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalovaného za správné a v souladu se zákonem a zástupci žalobce bylo doručeno fikcí v souladu s § 23 odst. 4 správního řádu (bylo doručeno fikcí, i když zásilka nebyla vložena do domovní schránky). Vložení zásilky do domovní schránky není podmínkou doručení fikcí dle § 23 odst. 4 správního řádu.

Soud totiž, tak jako žalovaný, ví z vícero soudních spisů, tedy věcí projednávaných Krajským soudem v Brně, že skutečně P. K. zastupuje účastníky přestupkových řízení v průběhu správního řízení ve vícero případech a ve všech případech volí naprosto stejnou taktiku, kdy žádá o doručování na e-mailovou adresu, ač soud ví, z podání různých odvolacích orgánů ve správním řízení, a to ať již Krajského úřadu Jihomoravského kraje, Krajského úřadu Zlínského kraje, či Krajského úřadu Olomouckého kraje, že doručovat na takto zvolenou adresu zmocněnce žalobce nelze, a to z důvodů, které podrobně uvedl ve vyjádření žalovaný.

Soud se tedy ztotožňuje se způsobem doručování, který zvolil v tomto případě správní orgán I. stupně, a to s tím, že bylo doručování nikoliv na e-mailovou adresu, ale na adresu trvalého pobytu i doručovací adresu zmocněnce žalobce, ale i přímo samotnému žalobci do datové schránky.

Soud má za to, že rozhodně nedošlo k porušení ust. § 19 odst. 3 správního řádu, ale ani ust. § 20 správního řádu, § 23 správního řádu a § 24 odst. 1 správního řádu.

To, že písemnost nemohla být vložena do domovní schránky, není vadou doručování ze strany příslušné pošty ani chybou správního orgánu I. stupně nebo II. stupně, ale je pouze vinou zmocněnce žalobce, který v době, kdy bylo zasíláno předvolání k ústnímu jednání o přestupku, neměl ani na jedné z adres domovní schránku, a proto písemnost nemohla být vhozena do domovní schránky.

Za situace, kdy na e-mailovou adresu zmocněnce žalobce se z důvodů technických, jak uvedl žalovaný, nedalo doručit a v době, kdy byl předvoláván k ústnímu jednání o přestupku na žádné z adres, na něž bylo doručováno, neměl zřízenou domovní schránku, fakticky by se mu nedalo dle žalobce žádným způsobem doručovat, takže by žádným způsobem takovýto zmocněnec neměl jak se správním orgánem komunikovat, resp. správní orgán s takovýmto zmocněncem.

Navíc pak doručování každé písemnosti bylo doručováno i samotnému účastníku řízení, a to do jeho datové schránky, takže pokud by měl žalobce zájem zúčastnit se projednání přestupku, naprosto nic mu nebránilo, aby se se svým zmocněncem zkontaktoval a o nařízeném jednání ho informoval, případně sdělil, že na jeho účasti u jednání trvá.

Nic takového se však nestalo a soud si danou situaci nemůže vysvětlovat jinak, než účelovým protahováním přestupkového jednání za účelem uplynutí jednorozhodčí prekluzivní lhůty.

Pokud pak jde o doručování rozhodnutí správního orgánu I. stupně, bylo opět doručeno samotnému žalobci do datové schránky a ten toto rozhodnutí převzal, bylo však doručováno v souladu se správním řádem i jeho zmocněnci na obě adresy a to adresu trvalého pobytu i doručovací adresu (doručeno fikcí).

Pokud jde o doručování na adresu trvalého pobytu, kde sídlí městský úřad, zde dle sdělení pošty žalobce nemá zřízenou domovní schránku. Pokud pak jde o doručovací adresu, z doručení při doručování rozhodnutí správního orgánu I. stupně již vyplývá, že zmocněnci žalobce byla už zásilka vložena do domovní schránky a stejně tak to bylo při doručování rozhodnutí správního orgánu II. stupně, které bylo opět doručováno jak samotnému žalobci do jeho datové schránky, tak žalovanému na obě adresy a pokud jde o adresu doručovací, opět byla zásilka již vložena do domovní schránky. I kdyby zásilky nebyly vloženy do domovní schránky, bylo doručeno fikcí dle § 23 odst. 4 správního řádu.

K otázce doručování tedy soud uzavírá, že dospěl k závěru, že ze strany správního orgánu I. stupně i II. stupně bylo postupováno v souladu se správním řádem, a že zvolení e-mailové adresy s diakritickým znaménkem i doručováním na adresu, kde žalobce neměl zřízenou domovní schránku (později ji měl na doručovací adrese již zřízenou), mělo jediný cíl, a to protáhnout správní řízení za jednorozhodčí prekluzivní lhůtu, aby žalobce nemohl být za přestupek již potrestán.

Tato žalobní námitka tedy dle Krajského soudu v Brně je nedůvodná.

Pokud jde o další žalobní námitku, kdy je namítáno, že zmocněnec žalobce nebyl vyzván, k doplnění odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a nebyl poučen o tom, co se stane v případě, kdy odvolání nebude doplněno, soud uvádí následující.

Ač rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo doručeno jak žalobci, tak jeho zmocněnci, odvolání podal pouze žalobce.

V odvolání není uvedena neprosto žádná skutečnost, tedy důvody, proč s rozhodnutím správního orgánu nesouhlasí a správní orgán správně, v souladu se správním řádem, vyzval k doplnění odvolání tak, aby splňovalo požadavky uvedené v ust. § 37 odst. 2 s odkazem na ust. § 82 odst. 2 správního řádu, tj. v jakém rozsahu se rozhodnutí napadá, v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí a co navrhuje, s tím, že odvolání nebylo žalobcem ani podepsáno.

Na tuto výzvu správního orgánu, která byla žalobci doručena do datové schránky, žalobce zareagoval pouze tak, že přesně opsal tu jednu větu, kterou uvedl původně, tedy že se proti rozhodnutí sp. zn., jež uvedl, odvolává a pouze navíc, oproti původnímu odvolání bylo to, že toto odvolání jím bylo vlastnoručně podepsáno.

Na výzvu správního orgánu tedy žalobce reagoval, ovšem pouze tak, že odvolání podepsal a vrátil zpět správnímu orgánu, bez jakéhokoliv doplnění odvolání.

V tomto směru soud uvádí, že nemůže celou situaci chápat jinak, než taktizování ze strany žalobce a jeho zmocněnce, když stejný způsob, tedy, že i když je obviněný z přestupku zastoupen zmocněncem P. K., odvolání zásadně podávají vždy samotní obvinění z přestupku, a to pouze tak, jak v tomto případě, tedy v jedné větě je uvedeno, že se proti rozhodnutí odvolávají, bez jakéhokoliv zdůvodnění a ani na výzvu správního orgánu o doplnění odvolání žádným způsobem nereagují, než že tedy zopakují pouze uvedenou jednu větu, že se do rozhodnutí odvolávají.

V tomto případě se jedná opět o jakýsi „taktický tah“ ze strany žalobce a jeho zmocněnce, neboť pokud by se chtěl žalobce kvalifikovaným způsobem odvolat, tedy na výzvu kvalifikovaně odvolání doplnit, zajisté, pokud by to nezvládl sám, by se spojil se svým zmocněncem a odvolání by bylo řádně doplněno.

Soud zde uvádí, že pokládá za ryze účelové tvrzení žalobce, že nedokázal sám zpracovat text odvolání dostatečným způsobem a jeho zmocněnci rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebylo doručeno a navíc, že text rozhodnutí ztratil, vzhledem k častým cestám do zahraničí a s tím související balení věcí.

Soud zde uzavírá, že odvolání bylo podáno samotným žalobcem, tento byl vyzván k jeho doplnění řádným a zákonným způsobem a pokud jde o rozhodnutí správního orgánu I. stupně, toto bylo zmocněnci žalobce zasláno, zákonným způsobem mu bylo doručeno, takže je zřejmé, že s obsahem rozhodnutí se zmocněnec žalobce seznámil a žádné odvolání za žalobce nepodával.

Soud uzavírá tuto žalobní námitku, že ani v tomto případě nemá za to, že by správní orgán postupoval v rozporu se správním řádem a celé jednání žalobce pokládá pak za neužití práva, se kterým soud nemůže souhlasit a schvalovat ho.

Žaloba tedy důvodná není a jako takovou ji soud dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1, 2 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu nebyly přiznány, pokud jde o žalovaného, tomu kromě běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. ledna 2016

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně